



2. Voetbalgekte

Het is zover!

Kom!

Spannend!

De mensen hadden plots haast.

Ook de verzorgers werden opeens nerveus. Ze gooiden haastig eten in de troggen en vulden morsend de drinkbakken.

‘Wat krijgen we nu?’ gromde Tijger boos.

‘Ze vergeten onze drollen op te vege,’ siste Lama.

De mensen werden steeds haastiger en liepen allemaal dezelfde kant uit.

Dat hadden de dieren nog nooit meegemaakt. Bij het grote scherm bij de ingang bleef iedereen staan. Er stonden heel veel stoelen, iemand tapte bier en frisdrank voor al die mensen die allemaal tegelijk dorst hadden.

‘Zouden ze ziek zijn?’ vroegen de zusjes Flamingo bezorgd. ‘Als het maar niet besmettelijk is.’

‘Misschien is er een ramp gebeurd,’ giste Olifantenstier.

‘Als er rampen gebeuren, troepen mensen vaak samen.’

Op het grote scherm verscheen een groene grasmat met witte lijnen en twee kooien.

‘Een koeienwei,’ loeide Olifantenstier.

Mannen met blauwe shirts liepen het veld op.

‘Rare koeien,’ gniffelden de dames Olifant.

De mannen in blauwe shirts stonden nu keurig op een rijtje. Het werd muisstil en er speelde een liedje. De mannen zongen mee. ‘Een koor,’ wist Lama.

‘Ze zingen vals,’ riep mevrouw Papegaai.
Toen kwamen er mannen met rode shirts in beeld en
een boom van een kerel in het knalgeel.
‘Ach, ach, daar heeft er eentje het verkeerde shirt aan,’
mompelde Giraf. ‘Hij lijkt wel een kanarievogel.’
‘O, dierbaar België ...’ Nu zongen de mannen in rode
shirts uit volle borst mee.
‘Een stel verkouden katers,’ grapte mevrouw Papegaai.
‘Er zijn er met streepjesvel!’ riep Tijger.
‘Kijk hun armen.’



Okapi en Zebra vonden de streepjes geweldig.
De ogen van Gorilla gingen steeds verder open en
begonnen te fonkelen. ‘De Rode Duivels,’ fluisterde hij.
‘Nee maar. Duivelsgekte! Dat is lang geleden.’
Alle dieren keken hun oude vriend nieuwsgierig en
verbaasd aan. Waarom werd hij zo blij van al die
wegrennende mensen?
Rode Duivels?
Zijn Duivels rood?
Waren de Duivels in de zoo?
Wat waren ze van plan?
‘Zijn ze om op te vreten?’ vroeg Leeuw.
‘Jij denkt alleen maar aan je buik,’ plaagde Leeuwin.
Na het lied begonnen alle mensen te joelen en te
fluiten. Ze gooiden handzoenen naar het scherm.
Pinguïn bestudeerde de jongens op het scherm. ‘Die wilde
haren, het streepjesvel ... Zou dat een nieuwe diersoort
zijn? Misschien krijgen ze hier straks een plekje?’
‘Dat is het!’ brulde Leeuw. ‘Een zeldzame diersoort met
uitroeiing bedreigd.’
‘Een goed kweekprogramma kan hen redden,’
antwoordde Okapi. ‘Gorilla weet er alles van.’
Gorilla glimlachte. Het was alsof de zon doorbrak op
zijn gezicht.
Alle dieren lachten als vanzelf terug.
Gorilla kuchte even en legde uit: ‘De Rode Duivels
zijn voetballers. De beste van het land. Het zijn
acrobaten met een bal. Vele jaren geleden keek ik met
mijn verzorger naar het voetbal op tv. Ik hoop dat ze
winnen. Ik ben fan. Olé ...’
Het enthousiasme van Gorilla maakte de dieren
vrolijk en ze gniffelden en giechelden. ‘Misschien komt
het toch nog helemaal goed met Gorilla,’ fluisterden ze.
En als Gorilla fan was van de Rode Duivels, dan waren
zij dat ook.

‘Lang leve de Rode Duivels!’ riepen ze.
‘De wedstrijd begint,’ waarschuwde Gorilla, hij tuurde naar het scherm.
‘Veel acrobatentrucjes zie ik niet,’ mompelde Zeeleeuw.
‘Zodra ze de bal hebben, trappen ze die weer weg.’
‘Dat is net de bedoeling,’ antwoordde Gorilla. ‘Ze moeten samen spelen om te scoren. Voetbal is een teamsport.’
‘Aha, daarvoor dienen de kooien,’ zei Olifantenstier. ‘Ik dacht dat ze daar zelf in moesten.’
Grote en kleine mensen, bezoekers en dierenverzorgers zongen uit volle borst.
De dieren zongen, hupten en klaptten mee. Voor de Rode Duivels, maar vooral voor hun goede vriend Gorilla, die zo graag wilde dat de Rode Duivels wonnen.
De kanarievogel sprong en viel en de bal knalde in het doel.
‘Jiha!’ schreeuwden Tijger en Leeuw. Chimpansee hopste in het rond en Kameel en Lama juichten tot ze bijna schor waren.
‘Niet goed, niet goed! De bal moet in het andere doel,’ jammerde Gorilla.
Tijger en Leeuw trokken meteen een begrafenisgezicht.
‘O, wat verschrikkelijk.’
Chimpansee ging in een hoek zitten treuren en Kameel en Lama keken sip.
Alle dieren zuchtten.
Ook de mensen bij het scherm waren na een teleurgesteld: ‘oh!’ muisstil.
Een man in deftig pak kwam in beeld en sloeg zijn handen voor zijn ogen.
‘De coach is er niet goed van,’ mompelde Gorilla.
‘Niet opgeven!’ riepen de zoodieren naar het scherm en ook naar Gorilla, die er opeens heel erg bezorgd uitzag.
De zusjes Flamingo tuurden naar de tribune vol bevallige dames met kleurige jurken en flaphoeden en

blitse zonnebrillen, die met hun handen wapperden, hun neus poederden en hun lippen stiften.
‘Wat een glamour,’ snaterden ze jaloers.
‘Dat zijn voetbalvrouwen,’ zei Gorilla.
‘De vrouwen zien er een stuk interessanter uit dan de mannen,’ vonden de zusjes Flamingo.
Het leek wel alsof de Rode Duivels opeens extra energie hadden.
Ze renden, vlogen, sprongen en schopten en kopten de bal van de ene duivel naar de andere.
‘Tempo, tempo!’ riep hun coach. Een hanenkam dribbelde, passeerde onder luid gejuich een paar voetballers, schopte de bal naar een roodharige en toen landde de bal pal op het hoofd van een van de krullenbollen. Die kopte keihard en de bal maakte een boog. De voetbalvrouwen hielden hun hart vast, de mensen voor het scherm hielden hun adem in.
Gorilla en zijn vrienden sprongen bijna uit hun vel van de spanning.
De keeper sprong, greep naast de bal.
De bal knalde in het doel.
‘Goal! Goal!’
1-1.
Gorilla lachte van oor tot oor en klaptte in zijn grote handen. Hij zag er opeens stukken jonger uit.
‘Nu zit er opeens wel heel veel leven in Gorilla,’ riep Zeeleeuw. ‘Is voetbal wel gezond? Kan Gorilla al die spanning aan?’
‘Voetbal is een tovermiddel,’ vond Chimpansee.
‘Gorilla leeft helemaal op.’
De mensen bij het scherm gilden, toeterden, dansten, omhelsden elkaar en de dieren deden hetzelfde.
Toen keken ze vol spanning hoe de wedstrijd verderging. Zebra werd zenuwachtig van het spel, hij ging met zijn rug naar het scherm staan en stampte

nerveus op de grond.
Chimpansee beet op zijn vingernagels. Hij staarde als betoverd naar het spel. Waarom word ik hier zo holderdebolder van, dacht hij. Ik speel niet eens mee. En toch is het alsof ik midden in het spel zit.
Gorilla mummelde: 'Hoekschop' en even later: 'Buitenspel.'
'Een goeie pass!'
'Een zuivere tackle.'
'Dat verdient een rode kaart.'
'Een strafschoep.'
'Geel.'
Chimpansee was onder de indruk. 'Gorilla, je weet er gewoon alles van.' Op dat moment knalde een Rode Duivel met een oranje stekelkop loeihard tegen de bal. Die vloog als een kogel in de netten.
Goal!
Goal!
De Rode Duivels tuimelden bovenop elkaar tot een rood mensenkluwen.
Gorilla stak zijn armen in de lucht. De dieren zongen, sprongen en kusten elkaar.
Het eindsignaal klonk. De blauwe voetballers dropen beteuterd af en de Rode Duivels liepen een ereronde.
Gorilla had erg genoten, maar was doodop nu en hij dommelde weer in.
Hij droomde van Rik Coppens, Paul Van Himst, Jean-Marie Pfaff, Kevin De Bruyne, Dries Mertens, de broers Hazard ...
Helden van nu en toen.

Terwijl Gorilla zoete dromen had, feestten mensen en dieren tot diep in de nacht.
'Voetbal is een feest,' lalde Leeuw toen hij als laatste in zijn hol kroop.
'Maar nu is het bedtijd,' vond Leeuwin. 'Dit is geen uur voor praatjes.'

